

ภาษาบาลี ๑ คำ คติธรรมประจำสัปดาห์ “อลัชชี — ผู้ไม่มีความละอาย”

คำว่า อลัชชี อ่านตามภาษาบาลีว่า อะ - ลัด - ชี มาจากคำว่า น (ไม่มี) แปลง น เป็น อ กับคำว่า ลชชี (ผู้มีความละอาย) รวมกันเป็น อลัชชี แปลว่า ผู้ไม่มีความละอาย เขียนเป็นไทยได้ว่า อลัชชี โดยส่วนมากจะแสดงถึงเพศบรรพชิต ที่ไม่มีความเคารพในพระรัตนตรัย ไม่ได้ศึกษาพระธรรมวินัย ไม่ได้น้อมประพฤติตามพระธรรมวินัย ล่วงละเมิดสิกขาบทซึ่งเป็นพระวินัยบัญญัติที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ เห็นการล่วงละเมิดสิกขาบทว่า ไม่มีโทษ ไม่เป็นอันตราย จึงเที่ยวย่ำยีสิกขาบทต่างๆ ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ ไม่เห็นโทษโดยความเป็นโทษ

ข้อความจากพระวินัยปิฎก ปริวาร แสดงความหมายของคำว่า อลัชชี (อลัชชี) ไว้ว่า “ผู้ที่แก่งต้องอาบัติ (มีเจตนาล่วงละเมิดพระวินัยบัญญัติ) ปกปิดอาบัติ และถึงอคติ (ความลำเอียง) คนเช่นนี้ เราเรียกว่า อลัชชีบุคคล”

พระธรรมวินัย ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดง เป็นไปเพื่อการกำจัดกิเลสที่แต่ละบุคคลได้สะสมมาอย่างเนิ่นนานในสังสารวัฏฏ์ แต่ถ้าไม่ได้ศึกษา ไม่ได้มีความเข้าใจถูกต้องตรงตามพระธรรมวินัยแล้วโอกาสที่จะกระทำผิด ก็ย่อมจะมีได้มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ เป็นบรรพชิต ซึ่งอยู่ในเพศที่สูงยิ่ง ถ้าไม่ได้ศึกษาพระธรรมวินัยให้เข้าใจ ไม่ได้น้อมประพฤติตามพระวินัย ก็ย่อมล่วงละเมิดสิกขาบทต่างๆ มีโทษโดยส่วนเดียว เป็นการกระทำในสิ่งที่ผิดเพราะกำลังของกิเลส โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คือ ความไม่ละอาย ความไม่เกรงกลัวต่อบาปนั่นเอง ก็เรียกบุคคลผู้มีอกุศลธรรมอย่างนั้นว่า เป็นอลัชชีบุคคล เป็นบุคคลผู้ไม่มีความละอาย

จะเห็นได้ว่าบุคคลผู้ที่มีอหยาศัยในการบวชเป็นบรรพชิต เป็นพระภิกษุในพระธรรมวินัย ย่อมสามารถที่จะละอาการบ้านเรือน วงศาคณาญาติ ทรัพย์สมบัติ เมื่อบวชแล้วก็มีภารกิจพระธรรมศึกษาพระธรรม อบรมเจริญปัญญา น้อมประพฤติตามพระธรรมวินัย ขัดเกลากิเลสของตนเอง อย่างนี้คือผู้ที่มีอหยาศัยน้อมไปในการบวชจริงๆ และเป็นประโยชน์อย่างแน่นอน แต่ถ้ายังมีพฤติกรรมเหมือนคฤหัสถ์ทุกประการ อย่างเช่น แสวงหาทรัพย์สินเงินทอง ต้องการลาภสักการะ ชื่อเสียง เดินตามห้วงสรรพสินค้า ดูฟุตบอล ดูหนัง ฟังเพลง เล่นเกม ประกอบธุรกิจการงานต่างๆ เป็นต้น นั้นไม่ใช่วิสัยของผู้ที่มีอหยาศัยที่จะเป็นบรรพชิตที่แท้จริง และการกระทำดังกล่าวนั้นเป็นความประพฤตินี้ที่ไม่สมควรแก่บรรพชิตเลยแม้แต่น้อย เป็นโทษแก่ตนเองอย่างเดียว เป็นบุคคลผู้ไม่มีความละอายเที่ยวย่ำยีสิกขาบทที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ เพราะจุดประสงค์ของการบวชเป็นบรรพชิตในพระพุทธศาสนา คือ เพื่อฟังพระธรรมศึกษาพระธรรม อบรมเจริญปัญญาขัดเกลากิเลสของตนเองเท่านั้น ถ้าไม่ได้บวชเพื่อจุดประสงค์ดังกล่าวนี้อันแล้ว ย่อมเป็นบุคคลผู้เสื่อมอย่างยิ่ง เสื่อมจากคุณความดีประการต่างๆ เป็นการเพิ่มโทษให้แก่ตนเองเท่านั้น และถ้าล่วงละเมิดสิกขาบท แล้วไม่เห็นโทษ ไม่กระทำให้ถูกต้องตามพระธรรมวินัย เป็นผู้มัวอับดีติดตัว ถ้าหากมรณภาพ (ตาย) ก็เป็นผู้มีอบายภูมิเป็นที่ไปในเบื้องหน้า โดยไม่มีวัน ไม่ว่าจะยาวนานหรือไม่นานก็ตาม เพราะเป็นผู้มี

อาบัติเป็นเครื่องกั้นการเกิดในสุคติภูมิ นั้นหมายความว่า สำหรับพระภิกษุที่มีอาบัติชาติหน้าเกิดในอบายภูมิเท่านั้น ซึ่งเป็นสิ่งที่น่ากลัวอย่างยิ่ง **คฤหัสถ์ที่เข้าใจพระวินัย ก็จะเป็นส่วนสำคัญที่จะไม่ส่งเสริมหรือกระทำในสิ่งที่จะทำให้พระภิกษุไปเกิดในอบายภูมิ เช่น ไม่ถวายเงินแก่พระภิกษุ เพราะเงินไม่ใช่สิ่งที่สมควรแก่พระภิกษุ เป็นต้น**

ในยุคนี้ สมัยนี้ มักจะมีบุคคลกล่าวว่า พระวินัยบัญญัติต้องเปลี่ยนไปตามกาลเวลา แล้วความจริงเป็นอย่างไร สำหรับพระวินัยที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ นั้น ไม่ได้เปลี่ยนไปตามกาลเวลา เพราะเป็นสัจจะความจริง เมื่อเป็นความจริง ไม่ว่ายุคใดสมัยใด ก็เป็นความจริง **พระภิกษุทุกรูปทุกยุคทุกสมัยต้องประพฤติตามพระธรรมวินัย พระภิกษุรูปใดที่ล่วงละเมิดสิกขาบท ก็มีโทษตามพระวินัย ไม่มีการยกเว้น** และประเด็นที่น่าพิจารณา คือ พระวินัยเป็นไปเพื่อขัดเกลา ความประพฤติที่ไม่ดีทั้งหลาย เป็นการนำออกซึ่งสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลาย ถ้าได้น้อมประพฤติตามด้วยความจริงใจ เว้นจากสิ่งที่ผิด แล้วน้อมประพฤติในสิ่งที่ถูกต้อง ย่อมจะไม่เดือดร้อน ไม่มีความวุ่นวายใดๆ เลย และจะอยู่ได้อย่างเบาสบายด้วยเพศที่ขัดเกลาจริงๆ ไม่ได้อยู่เพื่อลาภสักการะ ทรัพย์สินเงินทอง แต่เพื่อขัดเกลาละคลายกิเลสของตนเอง ปัจจัยเครื่องอาศัยของบรรพชิตก็มีเพียงบริขารต่างๆ ที่เหมาะสมเพศบรรพชิต และ ปัจจัย ๔ คือ จีวรเครื่องนุ่งห่ม อาหารบิณฑบาตที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค เท่านั้น เพียงเท่านั้นก็เพียงพอต่อการที่จะให้ชีวิตของบรรพชิตเป็นไปได้อย่างพอเพียงเพื่อพระธรรมศึกษาพระธรรมอบรมเจริญปัญญา น้อมประพฤติตามพระธรรม

พระอริยสงฆ์สาวกทั้งหลายในอดีต มีความเคารพในพระธรรมวินัย เมื่อมีบุคคลย่ำยีทำลายพระธรรมวินัย พระอริยสงฆ์สาวกเหล่านั้นก็ได้มีการประชุมกันทำสังคายนารวบรวมพระธรรมคำสอนตั้งแต่การทำสังคายนาครั้งที่ ๑ เป็นต้นมา ก็เพื่อรักษาพระธรรมวินัย ซึ่งเป็นพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้ดำรงอยู่และเป็นประโยชน์แก่ชนรุ่นหลัง ซึ่งท่านเหล่านั้นล้วนเป็นพระอริยบุคคล ยังไม่ได้ทำการเปลี่ยนแปลงพระธรรมวินัยเลย มีแต่ช่วยกันรักษาพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพื่อประโยชน์แก่ชนรุ่นหลังจริงๆ เพราะฉะนั้น การกล่าวว่า พระวินัยต้องเปลี่ยนไปตามกาลเวลานั้น เป็นการกล่าวผิดอย่างสิ้นเชิง เป็นการไม่เคารพในพระธรรมวินัย ขาดการศึกษาด้วยความละเอียดรอบคอบ หรือไม่ได้ศึกษาเลย เป็นบุคคลผู้ไม่มีความละเอียดอย่างยิ่ง เป็นการทำลายคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า, พระธรรมวินัยทั้งหมดที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงแล้วมีความบริสุทธิ์บริบูรณ์ เป็นไปเพื่อความเข้าใจถูกเห็นถูก เป็นไปเพื่อละกิเลสทั้งหลายทั้งปวง จึงควรอย่างยิ่งที่แต่ละคนจะได้ศึกษาพระธรรมด้วยความละเอียดรอบคอบ ไม่ประมาทในแต่ละคำที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดง ซึ่งเป็นทางเดียวที่จะช่วยกันรักษาพระพุทธศาสนาด้วยความเข้าใจถูกเห็นถูกของแต่ละคน ต่อไป.

[ชมรมบ้านธัมมะ มศพ. : www.dhammadhomefellowship.com, โทร. ๐๘๕- ๖๒๑๗๑๐๖]